

40 DANA ZA ŽIVOT

molitva zahvale, 3. travnja 2023.

Nakana:

Molimo da svjedočanstvo inicijative „40 dana za život“ donese obilat rod i da svakog dana iznova jurišamo na vrata pakla, sve dok nam Bog ne otvori vrata neba.

Sveto pismo:

„A ja tebi kažem: "Ti si Petar-Stijena i na toj stijeni sagradit ću Crkvu svoju i vrata paklena neće je nadvladati."“ (Mt 16, 18)

Razmatranje:

Ti si Petar-Stijena i na toj stijeni sagradit ću Crkvu svoju i vrata paklena neće je nadvladati, riječi su koje je Isus izrekao prije dvije tisuće godina i koje odzvanjaju kroz vjekove. Štoviše, ne samo da odzvanjaju, nego se i ostvaruju. Isus postaje čovjekom da bi čovjeka spasio od ropstva grijeha. Dogodilo se to na način svojstven samo Bogu, suprotno svim ljudskim očekivanjima i ljudskoj logici, bez imalo spektakla. U siromašnoj i neznatnoj obitelji, u neznatnom gradu Betlehemu, na nezavidan način – u štatici. I nastavak Isusova života ostaje u skrovitosti, poniznosti, jednostavnosti, svakodnevicu, sasvim običnoj. Nisu stoga neobične riječi zasvjedočene u Sv. pismu: Iz Nazareta da može biti što dobro? A Božja logika upravo jest suprotna ljudskoj, njegove misli nisu naše misli i njegovi putevi daleko su iznad naših puteva. Bog za svoju pobjedu nad zlom bira ono, u očima svijeta, maleno i neznatno, i s njim ostvaruje svoj uspjeh. Umiranjem na križu, iz ljubavi prema Bogu i čovjeku, on pobjeđuje samu smrt i zlo. Isus za djelo svoga spasenja ne bira niti jednu tada uglednu i „savršenu“ osobu, nijednog farizeja, pismoznanca, svećenika, političara, vojnu osobu. Dapače, bira dvanaest učenika, pomalo neukih, često puta sebičnih, nerijetko karijerista, obraćenih grešnika, a temelj svoje Crkve i produženu ruku spasenja utemeljuje na Petru koji će ga i sam u više navrata zatajiti pa čak i pokušati odgovoriti od spasiteljskog poslanja. No Isus računa s ljudskom slabošću, grešnošću, zaslijepljenošću, ograničenošću, strahom, ali prihvaćajući upravo takvog čovjeka i dajući mu svoju pomoć i poslanje on želi pokazati Božju snagu. Rekao bi sveti Pavao da Bog izabra lude ovoga svijeta kako bi posramio mudre, slabe kako bi posramio jake, neplemenite svijeta i prezrena, i ono što nije, da uništi ono što jest, kako se niti jedan smrtnik ne bi hvalio pred Bogom. Crkva je Božje djelo, makar često posustanemo u to vjerovati, makar nas ponekad od nje udaljuje pogled na njezinu vanjštinu. Često ne prepoznamo snagu Crkve jer se damo zastrašiti grešnošću njezinih članova. A ona je sveta jer ju je Bog utemeljio, ona je sveta jer Bog u njoj i po njoj djeluje, jer je Isus u njoj trajno prisutan. Ona je vječna jer je Isus obećao da je ni vrata paklena neće i ne mogu nadvladati. Njezina snaga je iznutra, njezina snaga je Bog. Budimo ponosni što smo njezini članovi i živimo dosljedno kršćanskog poziva. Živimo u vremenu dubokog otpada od prave vjere, u vremenu površnog življenja i shvaćanja svoje vjere. Vrijeme je to materijalizma, konzumerizma, sjetilnosti, egoizma, užitaka... Čovjeka se mjeri po onome kako izgleda, koliko ima (znanja, zdravlja, materijalnih dobara), a ne po onome koliko je uistinu čovjek, stvoren na sliku Božju, koliko ima čiste

ljubavi i koliko živi tu ljubav. Unatoč Isusovu pozivu na poniznost i služenje u ljubavi, danas se poniznost gotovo izruguje i smatra nečim zastarjelim. Svijet se pretvara u bojno polje. Život postaje borba za stjecanje, borba za dokazivanje, borba za vladanje nad drugima, a nipošto služenje. Uz ovakav mentalitet, medijsku propagandu i đavolsko zavođenje nije čudo da se vrijednost ljudskog života više ne promatra kao dar Božji. Umjesto Boga normalno postaje čovjeka promatrati kao gospodara života koji odlučuje kako živjeti svoj život daleko od Božjih načela. Radi svoje komocije i sebičnih ciljeva pojedinac staje na mjesto Stvoritelja i odlučuje tko je vrijedan življenja, a tko nije, tko će se roditi, a tko umrijeti. Ne dajmo se zavesti na krivi put. Na nama je prepoznavati sebe kao pozvane i poslone da snagom Isusovom živimo onako kako nas on uči. Da ponizno prihvaćamo sebe i život kao dar Božji. Divan primjer nam je Marija. Poput nje stavimo se na raspolaganje Bogu da se i po nama proslavi, kao što se proslavio po njoj, po apostolima i brojnim učenicima kroz povijest. Nemojmo se uzoholiti i misliti da smo bolji ili zaslužniji od drugih jer nas Bog poziva. Držimo se one Isusove: Kad sve to učinite, recite: sluge smo beskorisne, učinili smo što smo bili dužni učiniti, a dužni smo iskreno živjeti svoj odnos s Bogom, moliti za sebe i za druge, postiti, činiti djela milosrđa i ljubavi, praštati, hrabriti, tješiti... Nemojmo se dati uplašiti pred veličinom zla koje nas okružuje, pred svojom slabošću i ograničenošću, pred svojom malenošću jer na polju svjedočenja nismo nikada prepušteni samima sebi nego je on s nama i prati nas njegova snaga. Nemojmo se niti razočarati kad u svemu ne uspijemo onako kako smo planirali. Bogu i nije važan uspjeh koliko čovjekovo opredjeljenje i nastojanje. Neka nas u našim nastojanjima prati primjer i zagovor Marijin!

Molitva:

Presveta Djevice Marijo, Majko i Kraljice moja, tvojemu Bezgrešnom Srcu posvećujem i predajem čitavo svoje biće: svoje misli, riječi i djela. Raspoložim sa mnom i sa svim što mi pripada sada i u vječnosti, na hvalu i slavu Presvetoga Trojstva, za posvećenje Crkve i spasenje svega svijeta. Bezgrešna moja Majko, pomози mi živjeti dostojno moga krsnoga posvećenja da neopozivo pripadam svome Otkupitelju. Daj da poput tebe slušam poticaje Duha Svetoga! Neka se u meni i po meni, uvijek i u svemu, vrši volja Božja! Amen!

vlč. Josip Homjak

PSALAM 123:

Oči svoje uzdižem k tebi koji u nebesima prebivaš.
Evo, kao što su uprte oči slugu u ruke gospodara i oči sluškinje u ruke gospodarice tako su oči naše uprte u Jahvu, Boga našega, dok nam se ne smiluje.
Smiluj nam se, Jahve, smiluj se nama jer se do grla nasitismo prezira.
Presita nam je duša podsmijeha objesnih, poruga oholih.